

האפס ניסד החיס הראשונות אל היום, תפילת מודה אני; איך לא מלה משובצת בדיוק במיקום המדויק שלה, מה הנסאה אלנו רוצה מהסולס הכה, ולמה כה קסור לאמון אל הקב"ה בנו.

הצעה לפתיחה: באיזה מצב אתם אומרים את תפילת מודה אני? למה המלה הראשונה שאנחנו מוצאים מהפה היא תודה? ומה הכוונה רבה אמונתך, למה לא אומרים רבה אמונתנו?

מה שנראה: הכרת התודה היא מהותה של הנשמה, גם במובן הפשוט של הודאה וגם במובן של וידוי - הכרת האמת. ברגעים הראשונים של הבוקר הם מזוקקים: אפשר להרגיש נוכחים ממש מול הקב"ה, וגם להכיר בצורה אמיתית את עצמנו, וממילא להכיר באמון שה' נותן בנו בכל יום מחדש.

1. המקור של תפילת מודה אני הוא בתקופת צפת, וכנראה חובר על ידי מקובלי התקופה. היות ואת סדר הברכות דחו לאחר טהרת הידיים, נוצר צורך לתפילה שהיא ללא שם ומלכות שיכול להיאמר גם בשלב הראשון של הקימה. עוד קודם השירותים ונטילת הידיים.

2. כל מלה משובצת בדיוק במיקום המדויק שלה. המלה "מודה" טומנת בחובה שתי הוראות לשוניות: הודאה ווידוי. אנו מכירים תודה, ומכירים באמת. ובמלים אחרות: מכירים בכך שכל חיינו צריכים להיות בתנועה של הודאה. לא מלמוד אגבי של תודה, אלא חיים מלאי תוכן.

3. אני - לפניך. מתוך הכרת התודה של האדם לבוראו, האדם מקבל מקום בעולם. והאדם גם זוכה להרגיש נוכח פני ה'.

4. רבה אמונתך. אמונתו של הקב"ה בנו היא רבה, וזה גם מחזק מאוד, אבל גם מאוד מחייב.

5. בכל בוקר אנו נעשים ברייה חדשה. זה מה ששוזר את ברכות השחר כולן. כל הלילה נועד רק כדי להתחדש. לאתחל את עצמנו. ולבוא אל היום החדש נקיים ומאמינים.